

## Arrest

nr. 231 122 van 13 januari 2020  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK  
Langestraat 46/1  
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 september 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 november 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 21 november 2018.

1.2. Op 28 augustus 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 augustus 2019 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

## **A. Feitenrelaas**

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Arbab Nazar Mohammad (district Dasht-e-Archi, provincie Kunduz). Hier woonde u tot aan uw vertrek uit Afghanistan. U verklaart negentien jaar oud te zijn.*

*U werd zo'n tien maanden tot een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan een eerste keer benaderd door leden van de Taliban. Deze zeiden u dat u zich binnen twee of drie jaar zou moeten aansluiten bij hen, eens u oud genoeg zou zijn. Dit lieten ze u maandenlang zo'n twee of drie keren per week weten. Uit vrees te worden gerekruteerd door de Taliban verliet u Afghanistan.*

*Hiernaast zijn u en uw familie heimelijk sjiiten. Niemand in uw dorp weet dit. De Taliban zouden u vermoorden moesten ze dit te weten komen. Vier of vijf maanden voor uw vertrek werden uw burens, die ook de sjiitische geloofsovertuiging aanhingen, uitgemoord.*

*U verliet Afghanistan en reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk of Zwitserland en Duitsland naar België, waar u ongeveer twee weken voor uw verzoek om internationale bescherming aankwam. Op 19 september 2017 en op 13 november 2017 werden in Griekenland en op 26 oktober 2018 in Duitsland uw vingerafdrukken genomen. Op 21 november 2018 diende u in België een verzoek in.*

*Ter staving van uw verzoek legde u volgende kopieën neer: uw taskara, een vertaling van deze taskara, taskara's en paspoorten van uw ouders, zus en broer en een document van uw school.*

## **B. Motivering**

*Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.*

*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.*

*Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over diens verzoek, waarbij het aan haar is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

*Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijfplaatsen voor uw komst naar België, noch aan het profiel dat u zich heeft aangemeten. Eveneens dient te worden opgemerkt dat u geen zicht wil bieden op de huidige verblijfplaats van uw familieleden. Dit zijn nochtans stuk voor stuk elementen die belangrijk zijn voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige*

schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Een verzoek die over haar eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat zij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 6 december 2018, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is. Dat u 16 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. U geeft toe dat u loog over uw leeftijd om zo een terugleiding naar Griekenland te vermijden (CGVS I, p.2). Dat u niet eerlijk was over uw leeftijd, ondermijnt evenwel uw algemene geloofwaardigheid.

Ook wat andere zaken betreft, blijkt dat u moedwillig getracht heeft het CGVS te misleiden. Zo legde u de paspoorten van uw familieleden neer, maar beperkte u zich telkens tot één pagina. U verklaarde verder dat uw familie nooit naar het buitenland reisde en u beweerde niet te weten met welke bedoeling ze een paspoort gingen halen (CGVS I, p.3). Uit de paspoorten van uw moeder, broers en zus bleek verder dat deze werden uitgereikt in september 2016 (zie administratief dossier), aldus op een moment dat u nog bij uw familie zou hebben gewoond. Echter zou u zelf geen paspoort hebben gehad. U antwoordde dat u zich niet kon herinneren waarom u geen paspoort zou hebben verkregen, u zei "dat het misschien onmogelijk was" (CGVS I, p.3-5). Op vraag van het CGVS heeft u vervolgens, een maand na uw eerste persoonlijk onderhoud, de kopieën van de volledige paspoorten van uw familieleden aan het CGVS overgemaakt. Hieruit blijkt merkwaardig genoeg dat uw familie meerdere keren naar Iran reisde. Uw advocaat stelt verder dat u een aantal zaken wenst te verduidelijken. Zo heeft uw vader een paspoort nodig omdat hij in Iran vaak in de bouwsector werkt. Het CGVS ziet niet in waarom u dergelijke informatie niet van bij het begin van uw asielprocedure zou kunnen aanbrengen. Voorts stelt uw advocaat dat uw zus A. niet in Afghanistan maar in Iran woont. Ook dit is nieuw, eerder hield u vol dat uw hele familie in Afghanistan woonachtig is. De vaststelling dat u over dergelijke zaken misleidende verklaringen heeft afgelegd, ondermijnt uw geloofwaardigheid in ernstige mate. Uw advocaat stelt verder dat u niet over een paspoort beschikt omdat u de landbouwgronden moest bewerken toen uw familie paspoorten ging halen (zie mail opmerkingen notities). Het is weinig aannemelijk dat uw hele familie paspoorten zou halen om naar uw zus in Iran te reizen maar dat u dit niet zou gedaan hebben. Verder wordt gewezen op de verklaringen van uw neven T. S. CG 15/33558, zoon van uw tante (aan vaders zijde) & T., Az. CG 15/33554, zoon van een oom (aan moeders zijde) (CGVS I, p.10). Zowel S. als Az. verklaarden bij het CGVS in hun kindertijd Afghanistan te hebben verlaten en te zijn opgegroeid in Iran. S. verklaarde verder dat al de broers en zussen van zijn ouders mee naar Iran verhuisden en stelde geen familie te hebben in Afghanistan (CGVS T. S., p.14 & 15). Ook Az. verklaarde dat al de broers en zussen van zijn vader in Iran woonden. Buiten enkele ooms van zijn vader, verklaarde hij verder geen familie te hebben in Afghanistan (CGVS T. Az., p.11 & 12). Hoewel ze u tijdens hun persoonlijk onderhoud niet bij naam noemden, kan uit hun verklaringen wel worden afgeleid dat u in Iran heeft gewoond. Gevraagd waar uw neven S. en Az. woonden, antwoordde u dat ze in een ander dorp in Kunduz woonden en repte u met geen woord over Iran (CGVS I, p.10). Ook daarover legt u in uw bericht aan het CGVS d.d. 23 mei 2019 andere verklaringen af. Zo beweert u nu dat u het verblijf van uw neven in Iran niet vermeldde omdat u zou hebben gedacht dat het CGVS u de vraag stelde "waar ze zijn geboren" en niet "waar ze hebben gewoond" (zie mail opmerkingen notities). Dit is niet ernstig, te meer de vraagstelling van het CGVS hieromtrent klaar en duidelijk was. Het is opnieuw opmerkelijk dat u zelfs over de eerdere verblijfplaatsen van uw neven geen eenduidige, heldere verklaringen wil afleggen.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de tolk tijdens uw persoonlijk onderhoud aangaf dat u tal van woorden gebruikte die geen Dari zijn maar Farsi, de taal die in Iran gesproken wordt (CGVS I, p.16). Ook wat dit betreft, komt u na het onderhoud met een verklaring die niet kan overtuigen. U lijkt te bevestigen dat uw taal inderdaad onderhevig is aan Farsi-invloeden maar wijt dit aan het feit dat u in Griekenland bevriend zou zijn geraakt met twee Iraniërs (zie mail opmerkingen notities). Dit antwoord

overtuigt ook niet. Dat uw vriendschap in Griekenland dergelijke impact zou hebben op uw taalgebruik, is immers weinig aannemelijk.

Wat voorts betreft uw verklaring als zou uw familie het sjiiitische geloof aanhangen, merkt het CGVS voorts op dat het op zich al zeer opmerkelijk is dat iemand die verklaart in Afghanistan te hebben gewoond en van Pashtoense origine is, geen aanhanger zou zijn van de soennitische geloofsovertuiging. Bovendien maakt u geenszins duidelijk waarom dat in uw geval toch zo zou zijn. U beweert dat het iets is waar uw voorouders ooit voor gekozen hebben, maar heeft geen idee waarom uw familie zich tot de sjiiitische religie zou hebben bekeerd (CGVS II, p.6). Gevraagd of het dan normaal is in uw dorp dat Pashtoenen sjiiet zijn, antwoordt u dat dit zeker niet het geval is, dat er maar drie of vier huizen zijn waar Pashtoenen dit geloof beleden. Echter kan u niet duiden wie die mensen dan zijn. U zegt dat u er niet veel info over heeft, dat het gewoon uw burens waren (CGVS II, p.7). Het is niet aannemelijk dat u niet zou weten wie uw burens daar zijn, of waarom zij er ooit voor zouden hebben gekozen sjiiet te worden (CGVS II, p.7).

Het CGVS merkt op dat diverse elementen er op wijzen dat u in Iran verbleven heeft. Zo blijkt dat uw familie geregeld nieuwe visa krijgt voor Iran en dat uw zus er woont en uw vader er werkt. Bovendien kan uit de verklaringen van uw neven worden afgeleid dat uw familie geruime tijd geleden naar Iran verhuisde, blijkt u om redenen die u niet kan verklaren een aanhanger van de sjiiitische geloofsovertuiging en kan ook nog eens worden gewezen op de opmerkelijke Farsi invloeden die uw taal kleuren. Uw gewijzigde verklaringen die het CGVS een maand na het eerste onderhoud via e-mail mocht ontvangen, en waarbij u een antwoord wil bieden op een aantal vaststellingen die het CGVS deed, kunnen bovendien allerm minst overtuigen. U beperkt zich immers louter tot post factum verklaringen, waarbij u er opnieuw niet voor terugdeinst ongeloofwaardige argumenten aan te brengen.

Ondanks het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen, en om u alsnog de kans te geven een duidelijk zich te bieden op een aantal zaken, heeft het CGVS u op 24 juni 2019 nogmaals gehoord. Echter kon nogmaals worden vastgesteld dat u niet bereid bent een waarachtig relaas te brengen. U zegt bijvoorbeeld dat uw zus inderdaad in Iran woont maar beweert niet te weten in welke regio (CGVS II, p.12). Het valt maar moeilijk te geloven dat u niet zou weten waar uw zus en haar man zich gingen vestigen. U verklaart ook dat uw vader sedert enkele jaren in de Iraanse bouwsector werkt, maar gevraagd wat uw vader dan doet in de bouw, zegt u dat u daar niet van op de hoogte bent (CGVS II, p.3, 4). Evenmin kan u verklaren waarom de Iraanse autoriteiten zo makkelijk visa zouden uitreiken voor een arbeider in de bouwsector. Ook daarover beweert u geen informatie te hebben (CGVS II, p.3).

Nog andere vaststellingen wijzen er op dat u wellicht niet in Kunduz heeft gewoond. U geeft aan dat u acht jaar naar school ging, maar slaagt er niet in de Afgaanse kalender op een correcte manier te hanteren. U geeft toe dat u namen van de maanden niet in de juiste volgorde kent, wat overigens ook enkele keren blijkt (CGVS II, p.9). Verder bent u, die uit een familie van landbouwers zou afstammen, niet vertrouwd met de Afgaanse oppervlaktemaat "jerib". U zegt niet te weten of één hectare ook één jerib is, en hoewel u tijdens het eerste onderhoud nog meende dat uw familie vier of vijf jerib grond bezit (CGVS I, p.6), heeft u het enkele maanden later over de helft van die oppervlakte, namelijk twee of drie jerib (CGVS II, p.10). Het is niet aannemelijk dat een landbouwerszoon zich daarin zou vergissen. Overigens blijkt ook uit volgende vaststellingen dat u weinig vertrouwd bent met landbouw. Van een "beswa", een andere Afgaanse meeteenheid, heeft u nog nooit gehoord (CGVS I, p.6 & 7). U stelde dat uw vader ook graan naar de markt bracht om te verhandelen, doch wanneer u gevraagd werd hoeveel men dan kan vragen voor graan, antwoordde u geen idee te hebben (CGVS I, p.7). U verklaarde verder dat uw familie in het bezit was van koeien en schapen. Dat u dan niet eens weet te zeggen hoelang een koe of een schaap drachtig is, of dat u meent dat een schaap slechts één lam kan krijgen, is opnieuw merkwaardig (CGVS I, p.9). Bovendien liet u uitschijnen dat het hoofdzakelijk uw vader was die bezig was met die landbouwactiviteiten (waarmee u uw gebrekkige kennis trachtte te rechtvaardigen), terwijl u nu verklaart dat uw vader in Iran werkt, in de bouwsector daar (CGVS II, p.3). Met dergelijk vaag en tegenstrijdig relaas maakt u het geenszins aannemelijk afkomstig te zijn uit een familie van landbouwers. Uw gebrekkige kennis hieromtrent is andermaal een aanwijzing dat u helemaal niet woonde in een agrarische omgeving als Dasht-e-Archi.

Verder wijst het CGVS op uw gebrekkige geografische kennis van de regio waar u altijd zou hebben gewoond. Gevraagd naar omliggende districten van Dasht-e-Archi noemt u er twee (Khanabad en Imam Sahib). Echter heeft u schijnbaar nog nooit gehoord van Bangi, Khwajaghar, Baharak (CGVS II, p.10, 11), nochtans allemaal districten die grenzen aan Dasht-e-Archi. Het is lijkt onwaarschijnlijk dat een inwoner van Dasht-e-Archi die namen niet zou kennen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt duidelijk dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in Kunduz heeft gewoond. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent, kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen hier zouden hebben voorgedaan. Desalniettemin wijst het CGVS ook op het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas, dat ondermijnd wordt door uw onlogische verklaringen. U stelt dat de Taliban u tegenhielden en u zeiden dat u zich binnen twee of drie jaar bij hen diende aan te sluiten. Tien maanden tot een jaar voor uw vertrek zouden zij u een eerste keer tot S.nwerking hebben aangemaand, ze zouden dit twee of drie keer per week zijn blijven doen, tot uw vertrek uit Afghanistan (CGVS I, p.12 & 13). Het is niet aannemelijk dat de Taliban tijd zouden investeren in het waarschuwen van iemand die ze binnen enkele jaren gaan meenemen. Bovendien gaven ze u hiermee de kans om te vluchten, wat de voorgestelde gang van zaken nog onlogischer maakt.

Verder wordt gewezen op uw verklaringen bij aankomst in België. U verklaarde dat de regio waar u woonde in de handen van de Taliban was doch zei u niets over hun pogingen om u te rekruteren. Integendeel, u verklaarde expliciet niet door hen bedreigd te zijn geweest (minderjarigenfiche, motief voor de immigratie).

Dat aan uw relaas geen geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot ook uit uw verklaring dat u Afghanistan ongeveer twintig maanden geleden verliet, zo'n twee of drie weken na de ramadan van 1396 (CGVS I, p.4), dus ergens in juni 2017. Echter wordt dit tegengesproken door enkele foto's op uw facebookprofiel. Zo postte u op 14 oktober 2016 een foto waarvan u tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS toegeeft dat deze in Turkije genomen werd. U zegt dat u Afghanistan al eerder verliet en een tijdje in Turkije verbleef. Vervolgens zou Turkije u naar Afghanistan hebben gerefugeerd, waarna u het land een tweede keer zou hebben verlaten. U beweert nog dat u dit eerder niet vermeldde omdat het een slechte periode was waar u liever niet meer aan terugdenkt (CGVS II, p.5). Dergelijke argumentatie kan allerminst overtuigen, te meer u niet het minste bewijs neerlegt voor uw repatriëring.

Gezien al deze vaststellingen maakt u het niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker om internationale bescherming een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover

klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen (CGVS I, p.9, CGVS II, p.8), dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek aan te reiken.

Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een S.nwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

De neergelegde documenten leiden niet tot een andersluidende appreciatie. De paspoorten van uw familieleden tonen hoogstens aan dat ze in Kunduz zijn geboren. Dit zegt werkelijk niets over hun verblijfplaatsen sindsdien. De taskara's van uzelf en van uw familieleden kunnen slechts een aanwijzing zijn voor jullie identiteit en herkomst in geval van geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Overigens moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijk document bijzonder relatief en volstaat zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw herkomst te herstellen. Het is bovendien opvallend dat u bij de DVZ verklaarde dat u uw taskara onderweg kwijt geraakte (verklaringen DVZ, vraag 24). Wanneer u bij het CGVS de vraag wordt gesteld of dit een kopie is van het origineel, antwoordt u van wel (CGVS I, p.16). Het is pas nadat het CGVS u confronteert met de verklaringen bij de DVZ dat u stelt dat het een duplicaat zou zijn dat uw vader ging afhalen na uw vertrek (CGVS I, p.16 & 17). Hier kan geen geloof aan gehecht worden. Zo staat nergens op dit document vermeld dat het een duplicaat zou zijn en blijkt het bovendien te zijn uitgereikt in 2015, aldus voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan (zie vertaling). Dat dit een frauduleus document betreft, hoeft dan ook niet te worden betwijfeld. Gezien de vastgestelde bedrieglijkheid van uw relaas, kan ook aan het schooldocument geen waarde worden gehecht. Geen van deze documenten kan het geloof in uw herkomst uit Kunduz herstellen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

### **2.1. Verzoekschrift**

#### **2.1.1. Middelen**

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, alsook van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van

de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

## 2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgend stuk: het rapport *“Forced Back To Danger. Asylum-seekers returned from Europe to Afghanistan”* van Amnesty International van oktober 2017 (stuk 3).

## 2.3. Beoordeling

### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan te vrezen gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, noch aan het profiel dat hij zich heeft aangemeten nu (1) hij geen zicht biedt op de huidige verblijfplaatsen van zijn familieleden, (2) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde leeftijd, (3) de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf dat verzoeker tal van woorden gebruikte die geen Dari maar Farsi zijn, (4) de bewering dat zijn familie het sjiitische geloof zou aanhangen niet aannemelijk is en (5) diverse elementen erop wijzen dat verzoeker in Iran heeft verbleven, aangezien (a) zijn familie geregeld nieuwe visa krijgt voor Iran, zijn zus er woont en zijn vader er werkt, (b) uit de verklaringen van verzoekers neven blijkt dat zijn familie geruime tijd geleden naar Iran verhuisde, (c) verzoeker de reden niet kan aannemelijk maken een aanhanger van de sjiitische geloofsovertuiging in Afghanistan te zijn, (d) verzoekers taal verschillende Farsi-invloeden bevat, (e) verzoeker de Afghaanse kalender niet op een correcte wijze kan hanteren, (f) verzoeker – als lid van een landbouwersfamilie – niet vertrouwd is met de Afghaanse oppervlaktemaat *“jerib”*, noch met de Afghaanse munteenheid *“beswa”* en zijn kennis over landbouw erg beperkt is en (g) verzoeker bovendien een gebrekkige geografische kennis vertoont van de regio waar hij altijd zou hebben gewoond; (ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijfplaatsen voor zijn komst naar België evenmin geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is en hoe dan ook kan worden vastgesteld dat (1) het niet aannemelijk is dat de taliban tijd zouden investeren in het waarschuwen van iemand die ze binnen enkele jaren gaan meenemen, (2) verzoeker in het kader van de fiche ‘Minteh’ niets zei over de pogingen van de taliban om hem te rekruteren, (3) uit verzoekers Facebookprofiel blijkt dat hij Afghanistan al eerder heeft verlaten dan hij thans verklaart en (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat hij zich voor zijn verklaringen aangaande zijn leeftijd heeft gebaseerd op zijn taskara en hetgeen zijn ouders hem hebben verteld en hij benadrukt te volharden in zijn leeftijd en het feit dat hij niet gelogen heeft hieromtrent, wijst de Raad erop dat verzoeker zowel tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 24, vraag 4), als tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf aangeeft dat hij eerder heeft gelogen over zijn leeftijd en zich onterecht als minderjarige voordeed (administratief dossier, stuk 13, p. 2), zodat wel degelijk moet worden vastgesteld dat verzoeker bewust de Belgische asielinstanties heeft pogen te misleiden. Daarenboven blijkt uit de vertaling van verzoekers taskara dat verzoekers geboortedatum daar wordt weergegeven als 19 oktober 1999 (administratief dossier, map 'Documenten'), zodat hij bezwaarlijk gevolgd kan worden dat hij zich op deze taskara zou hebben gesteund toen hij voorhield op 19 december 2002 te zijn geboren.

Dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, werpt een smet op de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat hij tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud inderdaad bang was om te vertellen dat zijn familie naar Iran was gereisd en dat hij door verschillende landgenoten en de smokkelaar geadviseerd werd om dit te verzwijgen, maar stelt dat dit geen afbreuk doet aan zijn herkomst uit de Afghaanse provincie Kunduz. De Raad benadrukt te dezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn verzoek om internationale bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"*, Genève, 1992, nr. 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan de verzoeker om internationale bescherming om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijk onderhoud. De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door leugenachtige verklaringen af te leggen over zijn leeftijd, door geen zicht te bieden op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België en zijn profiel en hij bovendien tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen afwijkende verklaringen aflegt aangaande de huidige verblijfplaatsen van enkele van zijn familieleden die evenwel nog steeds vaag en niet aannemelijk blijken. Van een asielzoeker mag nochtans te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van

zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, alsook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doet derhalve afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker nog hekelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming rekening heeft gehouden met de verklaringen van zijn neven en hij meent dat zijn verzoek op eigen merites moet worden beoordeeld dient vooreerst te worden benadrukt dat iedere asielaanvraag wel degelijk afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Dit neemt echter niet weg dat bij de beoordeling van een asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die voortkomen uit verklaringen van familieleden die een asielaanvraag indienden berustend op analoge gronden. *In casu* met verklaringen van zijn neven aangaande de verblijfplaatsen van verzoekers familie. Bovendien dient rekening te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omdat hij na al die jaren in Europa verwesterd is, dient er vooreerst op gewezen dat verzoeker dienaangaande niet verder komt dan te verwijzen naar louter algemene informatie bijgevoegd aan het verzoekschrift (stuk 3) die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl hij de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken. Evenmin toont hij aan waarom hij dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken. Het betreft immers een blote bewering die op geen enkele wijze *in concreto* wordt uitgewerkt en/of gestaafd.

2.3.2.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot zijn komst naar Europa verbleven heeft in het Afghaanse district Dasht-e-Archi in de provincie Kunduz, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een

deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken, nu hij zich beperkt tot het citeren uit algemene rapporten waarmee hij geen verband met zijn persoon aannemelijk maakt.

2.3.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

De middelen zijn ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER